

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 140/2010-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., H., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., H., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 151/2004, postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 177/2006 a jeho rozsudkom z 3. marca 2009, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 199/09 a jeho rozsudkom z 11. januára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 8. februára 2010 doručené podanie Ing. J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného

advokátom JUDr. J. K., H., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd 1“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 151/2004, postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd 2“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 177/2006 a jeho rozsudkom z 3. marca 2009, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 199/09 a jeho rozsudkom z 11. januára 2010. Toto podanie sťažovateľ doplnil ďalšími podaniami doručenými ústavnému súdu 12. februára 2010, 1. marca 2010 a 5. marca 2010 a dvomi podaniami doručenými ústavnému súdu z 15. marca 2010.

Po posúdení obsahu podaní ústavný súd dospel k záveru, že ich treba posudzovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože sa nimi sťažovateľ domáha vyslovenia namietaného porušenia svojich základných práv označeným konaním okresného súdu 1 a okresného súdu 2 a jeho rozsudkom z 3. marca 2010 a po doplnení svojho podania aj označeným konaním krajského súdu a jeho rozsudkom z 11. januára 2010.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v konaní okresného súdu 1 vedenom pod sp. zn. 6 C 151/2004, v ktorom je v postavení žalovaného. Sťažnosť podal z dôvodu, že okresný súd 1 nezastavil toto konanie napriek tomu, že žalobca v určenej lehote nezaplatil súdny poplatok (termín splatnosti bol 22. decembra 2003, ale ho zaplatil až 23. decembra 2003). Napriek tomu okresný súd 1 vydal platobný rozkaz sp. zn. 9 Ro/24/2003 z 23. apríla 2004, proti ktorému podal sťažovateľ odpor a následne okresný súd 1 vydal rozsudok č. k. 6 C 151/04-110 z 10. februára 2005, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 4 Co 226/05-138 z 9. februára 2006 tak, že ho zrušil a vrátil vec okresnému súdu 1. na ďalšie konanie. V nadväznosti na toto rozhodnutie sudcovia okresného súdu 1 oznámili predsedovi súdu skutočnosti, pre ktoré sú vylúčení, na základe čoho došlo následne k ich vylúčeniu z prerokúvania a rozhodovania vecí. Krajský súd „pridelil“ vec okresnému súdu 2, ktorý rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 16 C/177/2006-269 z 3. marca 2009, proti ktorému

sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté 11. januára 2010 a napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 25. februára 2010.

Sťažovateľ vo svojich podaniach z 8. a 12. februára 2010 žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Právo podnecovateľa Ing. J. J. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd v znení protokolu č. 11 postupom Okresného súdu v Humennom vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C /151/2004 a následne postupom a rozhodnutím č. k. 16 C 177/2006-269 zo dňa 3. marca 2009 vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16 C/177/2006 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Okresného súdu Prešov č. k. 16 C 177/2006-269 zo dňa 3. marca 2009 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súde Prešov na ďalšie konanie a rozhodnutie bez zbytočných prietáhov.“

Okrem toho žiadal, aby mu ústavný súd priznal aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €.

Sťažovateľ doplnil svoje podanie ďalším „*doplnením podnetu zo dňa 26. januára 2010*“, doručeným ústavnému súdu 1. marca 2010, v ktorom uviedol, že 26. februára 2010 mu bol jeho právnym zástupcom doručený rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 111/2009 z 11. januára 2010, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu 2. Postup krajského súdu považuje sťažovateľ za postup, ktorým krajský súd porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a požadoval:

„Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 111/2009 zo dňa 11. 1. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súde Prešov na ďalšie konanie a rozhodnutie bez zbytočných prietáhov.“

Dňa 5. marca 2010 bolo ústavnému súdu doručené ďalšie, v poradí už štvrté podanie označené ako „*upresnenie podania*“, ktorým sťažovateľ opakovane rozšíril svoju sťažnosť aj na postup a rozhodnutie krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 111/2009

a z tohto dôvodu žiada vysloviť porušenie svojich práv aj vo *veci vedenej na krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2 Co 111/2009*“ s upresnením petitu v bode 1 pôvodného návrhu petitu.

Dňa 15. marca 2010 sťažovateľ doručil ústavnému súdu *„sťažnosť pre porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky a pre porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na konanie bez zbytočných prietáhov a pre porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6 C/151/2004, následne postupom a rozhodnutím Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 177/2006 a následne postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 111/2009“*.

Vo vzťahu k okresnému súdu 1 sťažovateľ namieta nerešpektovanie svojej *„neúplnej pasívnej legitímácie v spore“*, kde bol v pozícii žalovaného, a to spolu s Ing. J. M., keď predmetom označeného konania pred okresným súdom 1 bolo nezaplatenie nájomného za prenajaté nebytové priestory vyplývajúceho z uzatvorenej nájomnej zmluvy č. 512-037/96 o prenájme nebytových priestorov. V čl. IV bode 7 tejto zmluvy sa obaja nájomcovia zaviazali, že *„ručia za všetky záväzky vyplývajúce z nájomnej zmluvy voči prenajímateľovi spoločne a nerozdielne“*. Túto skutočnosť nikto v konaní nespochybnil, napriek tomu sa žalobca domáhal plnenia na základe svojho žalobného nároku z 11. novembra 2003, a to peňažného plnenia s príslušenstvom len od sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa mal okresný súd 1, okresný súd 2 a tiež krajský súd žalobný návrh zamietnuť pre *„neúplnú pasívnu legitímáciu“* sťažovateľa v spore.

Okresný súd 2 návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol a vo svojom rozsudku sp. zn. 2 C 111/2009 z 11. januára 2010 krajský súd toto rozhodnutie potvrdil, hoci podľa názoru sťažovateľa svoje rozhodnutie nepodložil žiadnymi právnymi argumentmi, a preto je podľa sťažovateľa rozsudok krajského súdu v tejto časti nepreskúmateľný a nečitateľný.

Podľa sťažovateľa je zrejmé, že okresný súd 2 mal konanie prerušiť, a nie rozhodovať vo veci samej svojím rozsudkom z 3. marca 2009. Podľa sťažovateľa z veci potom logicky vyplýva, že samotný rozsudok okresného súdu 2 č. k. 16 C/177/2006-269 z 3. marca 2009 je nezákonný, a teda nemal byť vôbec vydaný pred prerušením konania. Krajský súd mal tento rozsudok okresného súdu 2 uznesením zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu 2 na ďalšie konanie. Sťažovateľ je tiež toho názoru, že okresný súd 2 a krajský súd mali povinnosť odmietnuť podanie, lebo podanie má také nedostatky, bez odstránenia ktorých nemožno v konaní pokračovať. Na doplnenie podania bol žalobca vyzvaný v uznesení okresného súdu 2 č. k. 16 C/177/2006-158 zo 14. augusta 2006 v lehote do 15 dní pod hrozbou odmietnutia jeho podania, ak nebude doplnené. Napriek tomu, že žalobca podanie nedoplnil a ani na výzvu nereagoval, okresný súd jeho návrh neodmietol, napriek písomnému upozorneniu doručenému žalobcovi. Žalobca zareagoval až na opakovanú výzvu okresného súdu 2 z 3. novembra 2006 (prvá výzva bola zo 14. augusta 2006), a to svojím vyjadrením z 23. novembra 2006. Okresný súd 2 uznesením č. k. 16 C 177/2006-168 z 2. februára 2007 konanie zastavil, avšak krajský súd toto uznesenie svojím uznesením č. k. 8 Co/42/2007-198 z 31. marca 2008 zrušil. Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd 2 mal zákonnú povinnosť pred zastavením konania odmietnuť podanie žalovaného. Pretože okresný súd 2 takto nikdy nerozhodol, porušil podľa sťažovateľa jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu 2 predložil ako hlavný dôvod svojej sťažnosti sfalšovanie dátumu uzavretia nájomnej zmluvy 20. decembra 1996, k čomu v tento deň nikdy nedošlo, na čo má ďalšie dôkazy. Krajský súd sa touto „sfalšovanou“ zmluvou vyrovnal tak, že sťažovateľ údajne nepredložil alebo neoznačil všetky dôkazy pred vyhlásením rozhodnutia okresného súdu 2 vo veci samej, ale až v odvolaní (teda nenamietal uvedené skutočnosti v konaní okresného súdu 2). Podľa názoru sťažovateľa mal krajský súd zmeniť rozsudok okresného súdu 2 a zamietnuť žalobný návrh žalobcu z 11. novembra 2003, pretože sťažovateľ na súde prvého stupňa predložil relevantné dôkazy spochybňujúce opodstatnenosť uplatneného nároku. Na základe uvedeného dospieva sťažovateľ k záveru, že okresný súd 1, okresný súd 2 a krajský súd ignorovali rozhodnutie okresného súdu 1 č. k. 11 C 1285/00-112

z 10. októbra 2002 (podľa ktorého je nájomná zmluva predložená žalobcom falzifikátom), rozhodli vedome v rozpore s týmto právoplatným rozhodnutím, čo pre sťažovateľa znamená porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu.

Vzhľadom na skutočnosť, že „súd“ mal od počiatku skúmať, či sú splnené podmienky konania, a vzhľadom na to, že konanie je postihnuté nedostatkom pasívnej legitímácie sťažovateľa v spore, ako aj inými nedostatkami, mali označené súdy konanie už na začiatku zastaviť. Tým, že okresný súd 1 tak neurobil, musel sťažovateľ zbytočne strpieť byť nezákonným účastníkom konania viac ako šesť rokov, čo mu spôsobilo značné psychické stresy a stratu viery v spravodlivé súdne konanie. Z tohto dôvodu žiada priznať v súvislosti s rozhodovaním o jeho sťažnosti aj primerané finančné zadosťučinenie za zbytočné prieskumy v konaní.

Sťažovateľ ostatným podaním doručeným ústavnému súdu 15. marca 2010 žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

1.

Právo Ing. J. J. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd v znení protokolu č. 11 postupom Okresného súdu v Humennom vo veci vedenej pod sp.zn. 6C/151/2004 a postupom Okresného súdu Prešov vo veci vedenej pod sp.zn. 16C/177/2006 a jeho rozudkom č.k. 16C 177/2006-269 zo dňa 3.3.2009 a postupom Krajského súdu v Prešove vo veci vedenej pod sp.zn. 2Co 111/2010 a jeho rozhodnutím č.k. 2Co 111/2009 zo dňa 11.1.2010 porušené bolo.

2.

Rozhodnutie Okresného súdu Prešov č.k. 16C 177/2006-269 zo dňa 3.3.2009 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co 111/2009 zo dňa 11.1.2010 sa zrušuje a vec sa vracia na Okresný súd Prešov na ďalšie konanie a rozhodnutie bez zbytočných prieskumov.

3.

Ing. J. J. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 20.000 eur, ktoré sú Okresný súd Humenom a Okresný súd Prešov povinní uhradiť spoločne a nerozdielne do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia

4.

Ing. J. J. sa priznáva náhrada trov konania v sume 223,46 eur, ktoré je Okresný súd Prešov povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. K., H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Okrem toho sťažovateľ doručil ústavnému súdu 15. marca 2010 návrh na odloženie vykonateľnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 111/2009 z 11. januára 2010. Navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu Prešov zo dňa 11.1.2010 č.k. 2 Co 111/2009, ktorým som bol ako žalovaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 6.525,64 eur s 13 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.947,84 eur od 7.2.2003 do zaplataenia a zo sumy 577,81 eur od 10.4.2003 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a trovy konania 326,13 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku sa odkladá.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Znamená to, že právomoc ústavného súdu je vo vzťahu k všeobecným súdom subsidiárna, ak má účastník konania pred všeobecným súdom k dispozícii účinné právne prostriedky na zabezpečenie ochrany svojich základných práv alebo slobôd, na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov [§ 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], v súlade

s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 250/03, III. ÚS 51/07, IV. ÚS 276/08) musí ich predtým, ako sa obráti so svojou sťažnosťou na ústavný súd, vyčerpať; inak ústavný súd jeho sťažnosť odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá právomoc na jej prerokovanie, že sťažnosť nemá náležitosti predpísané zákonom, že je neprípustná alebo podaná niekým zjavne neoprávneným, alebo podaná oneskorene. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

Ústavný súd pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa a rozhodovaní o nej vychádzal z týchto zistení:

1. Vec napadla na okresný súd 1 na základe žalobného návrhu žalobcu voči sťažovateľovi a ďalšiemu nájomcovi prenajatých priestorov 11. novembra 2003 a bola jej pridelená sp. zn. 9 Ro 24/03;

2. Okresný súd 1 vydal 23. apríla 2004 platobný rozkaz, proti ktorému sťažovateľ podal odpor. Následne bola veci pridelená sp. zn. 6 C 151/2004; žalobný návrh znel na zaplatenie povinného plnenia s príslušenstvom z dôvodu zaplatenia

nájomného vyplývajúceho z nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanými pod č. 512-037/96 dňa 20. decembra 1996;

3. Okresný súd 1 rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 6 C 151/04-110 z 10. februára 2005, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie.

4. Krajský súd uznesením č. k. 4 Co 226/05-138 z 9. februára 2006 rozsudok okresného súdu 1 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. V nadväznosti na toto rozhodnutie sudcovia okresného súdu 1 oznámili predsedovi skutočnosti, pre ktoré sú vylúčení, a následne boli krajským súdom vylúčení z prerokovávania a rozhodovania vecí. Vec bola „pridelená“ okresnému súdu 2.

6. Okresný súd 2 rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 16 C/177/2006-269 z 3. marca 2009, proti ktorému sa sťažovateľ odvolal.

7. Dňa 18. júna 2009 okresný súd 2 zaslal spis v dôsledku podaného odvolania krajskému súdu.

8. V čase, keď sa vec nachádzala na krajskom súde, doručil sťažovateľ ústavnému súdu
- 8. februára 2010 svoje prvé podanie označené ako „podnet“, v ktorom sa domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu 1 a okresného súdu 2 (t. j. v čase, keď krajský súd už o odvolaní rozhodol);
 - 12. februára 2010 doplnenie svojho podnetu z 26. januára 2010 o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 20 000 €;
 - 1. marca 2010 ďalšie doplnenie, ktorým sa dožadoval zrušenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 111/2009 z 11. januára 2010 a vrátenia vecí okresnému súdu 1 na ďalšie konanie a rozhodnutie bez zbytočných prier'ahov,
 - 5. marca 2010, upresnenie svojho podania o petit rozhodnutia tak, že ho rozšíril aj na postup a rozhodnutie krajského súdu;

- 15. marca 2010 ďalšie podanie, v ktorom požadoval odložiť vykonateľnosť rozsudku krajského súdu;
- 15. marca 2010 nové znenie podania označené už ako sťažnosť s priloženým splnomocnením na svoje zastupovanie pred ústavným súdom advokátom, upravenou sťažnosťou vrátane novej formulácie petitu.

Je jednoznačne preukázané, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou obrátil na ústavný súd v čase, keď už vec bola rozhodnutá na krajskom súde a svoju sťažnosť smerujúcu proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu rozšíril navyše až v čase, keď rozsudok krajského súdu už bol právoplatný (25. februára 2010).

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa musel zohľadniť predovšetkým tieto skutočnosti, a v tejto pozícii posúdiť sťažnosť vrátane jej doplnení, t. j. posúdiť stav v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými konaniami okresného súdu 1, okresného súdu 2 a krajského súdu

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní okresného súdu 1 a okresného súdu 2 domáha až v čase, keď k porušovaniu označených práv sťažovateľa už nemohlo dochádzať (vec sa od júna 2009 nachádzala na krajskom súde, pričom napadnutý rozsudok okresného súdu, a to č. k. 16 C 177/2006-168 z 3. marca 2009, v časti, v ktorej bol návrh žalovaného na prerušenie konania zamietnutý, nadobudol právoplatnosť 15. apríla 2009), a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Rovnako ako zjavne neopodstatnenú odmietol ústavný súd sťažnosť sťažovateľa týkajúcu sa namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, lebo v čase, keď sťažovateľ namietal porušenie týchto svojich práv krajským súdom, bola už vec aj na krajskom súde právoplatne skončená (25. februára 2010). Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv krajským súdom podaním doručeným ústavnému súdu osobne 1. marca 2010.

Navyše ústavný súd dodáva, že čo sa týka konania sp. zn. 2 Co 111/2009 vedeného na krajskom súde, konanie začalo na krajskom súde v júni 2009 a krajský súd vo veci rozhodol 11. januára 2010. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že už táto sama skutočnosť nesignalizuje možnosť vysloviť porušenie označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, čo zakladá ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konaniami a rozhodnutiami okresného súdu 1 a okresného súdu 2

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu 1 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 151/2004 a okresného súdu 2 v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 177/2006 konštatuje, že pre nedostatok právomoci nie je príslušný na rozhodnutie o tejto časti jeho sťažnosti. V čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž zakotvená zásada subsidiarity ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom, podľa ktorej je ústavný súd oprávnený rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd iba vtedy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. V danom prípade o obidvoch rozsudkoch okresného súdu 1 a okresného súdu 2, ako aj o postupe, ktorý predchádzal ich vydaniu, rozhodoval krajský súd ako súd odvolací, t. j. sťažovateľ sa domáhal ochrany svojich práv právnymi prostriedkami v systéme všeobecných súdov. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 111/2009 z 11. januára 2010

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 48 ústavy). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného

procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Ústavný súd v kontexte uvedeného poukazuje na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru neuvádza nič konkrétne o tom, ako má byť vec posudzovaná, resp. ako majú byť posudzované dôkazy, ktoré má všeobecný súd k dispozícii, iba zakladá vo všeobecnosti právo na spravodlivé súdne konanie. Jeho obsahom však nie je právo na prejednanie záležitosti, ktoré by malo byť konformné s právnym názorom niektorého účastníka konania. Článok 6 ods. 1 dohovoru rovnako neupravuje prípustnosť dôkazov, pričom podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) ide o oblasť podriadenú predovšetkým vnútroštátnemu právu a vyhodnotenie dôkazov predložených stranami sporu prináleží zásadne vnútroštátnym súdom. Judikatúra ESLP zaväzuje súdy, aby svoje rozhodnutia odôvodňovali, avšak tento záväzok nemôže byť ponímaný tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument účastníka konania (Van Hurk v. Holandsko, 1994).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne, jasne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru ESĽP. Aj v ďalších rozhodnutiach ESĽP, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 111/2009 z 11. januára 2010, ktorým rozhodol o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu 2 č. k. 16 C 177/2006-269 z 3. marca 2009 tak, že ho podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil s výnimkou výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľa na prerušenie konania (voči tomuto výroku napadnutého rozsudku okresného súdu 2 sťažovateľ nepodal odvolanie), a zároveň žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta tieto skutočnosti:

- krajský súd nezamietol žalobný návrh navrhovateľa „*pre neúplnú pasívnu legitimitáciu sťažovateľa v spore*“, čím poprel vzájomnú solidaritu sťažovateľa a ďalšieho žalovaného (povinného) v označenom konaní,

- nepreskúmateľnosť a zmätočnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu, že návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol,

- napadnutý rozsudok nemal byť vydaný pred prerušením konania, ale krajský súd mal napadnuté rozhodnutie okresného súdu 1 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie,

-krajský súd mal povinnosť odmietnuť podanie žalobcu z 11. novembra 2003, ktorým na výzvu okresného súdu 1 na doplnenie podania zareagoval až po uplynutí súdom určenej lehoty a až na opakovanú výzvu súdu,

- krajský súd nereagoval na námietku sťažovateľa o „falošnosti zmluvy“, na základe ktorej vznikla sťažovateľovi povinnosť tým, že nepredložil všetky dôkazy pred vydaním rozhodnutia vo veci samej, ale až v odvolacom konaní, resp. v odvolaní,

- krajský súd „ignoroval“ právoplatné rozhodnutie okresného súdu 1 č. k 11 C 1285/00-112 z 10. októbra 2002.

Krajský súd odôvodnil odvolaním sťažovateľa napadnutý rozsudok takto:

- k námietke sťažovateľa uvedenej v odvolaní, že boli splnené zákonné podmienky na odmietnutie žalobného návrhu už v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 151/04 na okresnom súde 1, krajský súd uviedol:

„K námietke, že boli splnené zákonné podmienky na odmietnutie žalobného návrhu už v konaní vedenom pod sp. zn. 6C 151/04, pretože v lehote 15 dní od doručenia uznesenia žalovaný nedoplnil svoje podanie a nepreukázal, že JUDr. A. C. bol oprávnený konať za žalobcu podľa ust. § 21 ods. 1 O.s.p., treba uviesť, že márne uplynutie lehoty určenej súdom účastníkovi konania k odstráneniu väd jeho nesprávneho, alebo neúplného podania nespôsobuje nemožnosť vady podania odstrániť neskôr, dokiaľ súd z ich neodstránenia nevyvodil zákonom predvídané následky.“

- k „neodmietnutiu“ podania žalobcu okresným súdom 2 krajský súd uviedol:

„K ďalšej námietke, že zo strany súdu prvého stupňa nedošlo k odmietnutiu podania žalobcu ani po tom, čo súd prvého stupňa ho na doplnenie podania opätovne vyzval, treba uviesť, že súd prvého stupňa vyvodil z uvedeného následky zákonom predvídané v ust. § 104 ods. 2 O.s.p. a konanie zastavil. Odvolací súd svojim skorším rozhodnutím zo dňa 31. 3. 2008 uvedené uznesenie zrušil s tým, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobca písomným podaním doručeným súdu 29. 11. 2006 potvrdil, že JUDr. A. C. ako zamestnanec ŽSR „poverený vedením odboru právnych vzťahov a verejného obstarávania-mal oprávnenie v inkriminovanom období 11. 11. 2003 podpisovať žalobné návrhy za ŽSR na základe poverenia generálneho riaditeľa Ing. R. V., o čom svedčí „poverenie -

splnomocnenie č. 1" zo dňa 1. 8. 2003, ktoré podpísal v tom čase novovymenovaný generálny riaditeľ Ing. R. V.. Preukázanie, že pracovník je oprávnený konať za právnickú osobu patrí k podmienkam konania. Potvrdenie žalobcu doručené súdu 29. 11. 2006 podľa názoru odvolacieho súdu postačuje na preukázanie, že JUDr. A. C. bol oprávnený konať v tejto veci za žalobcu. Nedostatok podmienky konania bol týmto odstránený.“

- k námietke, že žalobca sa domáha žalovanej sumy len od sťažovateľa a nie aj od ďalšieho povinného podľa zmluvy č. 512-037/96, keďže sú „spoloční a nerozdielni nájomcovia“ a k „neúplnej pasívnej legitímácii“ sťažovateľa krajský súd uviedol:

„K ďalšej námietke, že žalobca sa domáha zaplatenia žalovanej sumy len od žalovaného napriek tomu, že v zmluve č. 512/037-96 je okrem žalovaného uvedený aj Ing. J. M., podľa názoru žalovaného s Ing. J. M. sú spoloční a nerozdielni nájomcovia a túto právne relevantnú skutočnosť súd nezohľadnil, mal žalobu zamietnuť v dôsledku neúplnej pasívnej legitímácie, odvolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej spoločný solidárny záväzok nezakladá sám osebe nerozlučné spoločenstvo v občianskom súdnom konaní. Právnym následkom pasívnej solidarity vo vzťahu veriteľa k dlžníkom je to, že veriteľ je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek dlžníka.“

- k „sfalšovaniu“ nájomnej zmluvy č. 512-037/96 a k doplneniu dôkazov sťažovateľa v odvolaní krajský súd uviedol:

„Vo vzťahu k námietkam žalovaného, že nájomná zmluva č. 512-037/96 je sfalšovaná a nemožno z nej vyvodit' žiadne právne následky, ako aj k tvrdeniu, ktoré obsahuje písomné podanie žalovaného - doplnenie dôkazov k odvolaniu zo dňa 15. 6. 2009 súdu doručenému 24. 6. 2009 je treba uviesť nasledovné:

v rámci dokazovania sa vytvára skutkový podklad pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Ust. § 120 ods. 4 O.s.p. ukladá súdu povinnosť poučiť účastníkov, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť ešte pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej a tiež, že na dôkazy označené a predložené neskôr nebude prihliadnuté. Ak bol účastník konania riadne poučený v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., môže skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neuplatnil v konaní pred súdom prvého stupňa uplatniť v odvolaní iba za podmienok taxatívne určených v § 205a písm. a) až d)

O.s.p. Takéto, pred súdom prvého stupňa neuplatnené skutočnosti alebo dôkazy sú pri odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prisediaceho) alebo obsadenia súdu,

b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že na pojednávaní dňa 11. 12. 2008 bolo účastníkom konania dané poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a účastníci sa na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 3. 3. 2009 pred vyhlásením dokazovania za skončené vyjadrili, že ďalšie dôkazy nenavrhujú. Keďže hore uvedené skutočnosti žalovaný namietal až v podanom odvolaní, odvolací súd na ne nemohol prihliadať. K námietke žalovaného uvedenej v písomnom podaní zo dňa 2. 7. 2007 je treba uviesť, že nebol dôvod zo strany súdu prvého stupňa na zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak žalobca súdny poplatok uhradil aj po 10 dňovej lehote určenej súdom. Poplatková povinnosť žalobcu trvala aj po tejto lehote určenej súdom a zo strany súdu prvého stupňa po úhrade súdneho poplatku nebol dôvod na zastavenie konania.“

K nesprávnosti údajov vo faktúrach krajský súd uviedol:

„K ďalším námietkam uvedeným žalovaným v podanom odvolaní je treba uviesť, že súd prvého stupňa sa s týmito námietkami náležitým spôsobom vypořiadal a v tomto smere sa odvolací súd s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje. Dôvody, ktoré uvádza súd prvého stupňa vo vzťahu k týmto ostatným námietkam, a to, že zo strany žalobcu boli fakturované aj nebytové priestory, ktoré neboli v čase fakturácie určené na prevádzkovanie obchodu a služieb a žalovaný ich preto nemohol využívať na podnikanie podľa živnostenského listu, že údaje uvedené vo faktúrach, ktoré predložil žalobca obsahujú také nedostatky, ktoré vylučujú ich úhradu, že žalovanému nebolo vyhovené žiadosti o zmenu určenia uvedených miestností na poskytovanie obchodu

a služieb, že na žiadosť žalovaného bolo odstavené teplo, čím sa znemožnilo užívanie, sú v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa správne a presvedčivé.“

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že sa vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi sťažovateľa, ktoré sa zásadne zhodujú s námietkami, ktoré sťažovateľ uviedol v súvislosti s namietaným porušením jeho práv aj označeným rozsudkom krajského súdu. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil označený rozsudok okresného súdu, obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatočné skutkové aj právne dôvody, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutie vo veci sťažovateľa a nemožno ho považovať za zrejme neodôvodnené a arbitrárne. Dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nie sú podľa názoru ústavného súdu rozporné alebo svojvoľné. Hodnotenia dôkazov nevykazujú žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústili do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru o zisteniach oboch súdov, z ktorých krajský súd v podstate prevzal skutkový stav, ako ho ustálil prvostupňový súd, a stotožnil sa aj s jeho právnym názorom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu rozsudok krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje a na jeho meritórne preskúmanie preto ústavný súd nie je oprávnený. Vzhľadom na uvedené nemá ústavný súd žiaden dôvod spochybňovať závery, ku ktorým krajský súd dospel.

Ústavný súd zhodne s ESLP zásadne neskúma, či sú dôvody uvedené v sťažovateľom predloženom rozhodnutí vecne správne (vec Van de Hurk v. Holandsko 1994, správa Komisie vo veci Fouquet v. Francúzsko, Recueil I/1996). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený, a nie je arbitrárny.

K námietke sťažovateľa, ktorá nebola predmetom odvolacieho konania a je založená na konštatovaní sťažovateľa, že krajský súd ignoroval právoplatné rozhodnutie okresného súdu č. k. 11 C 1285/00-112 z 10. októbra 2002, ústavný súd uvádza, že predmetné rozhodnutie okresného súdu 1 sťažovateľ ako dôkaz k svojej sťažnosti ústavnému súdu nepriložil; to však nič nemení na skutočnosti, že okresný súd 2 sa k uzavretiu nájomnej zmluvy č. 512-037/96 explicitne vyjadril (a krajský súd sa potvrdením napadnutého rozsudku okresného súdu 2 s jeho názorom stotožnil). Okresný súd 2 sa vo svojom rozsudku č. k. 16 C 177/2006-269 z 3. marca 2009 k predmetnej veci vyjadril takto:

„... Medzi žalobcom ako prenajímateľom a nájomcami - žalovaným a Ing. J. M., bola pod č. 512-037/96 uzavretá nájomná zmluva- datovaná je dňom 20.12.1996.

Predmetom nájmu boli nebytové priestory špecifikované v nájomnej zmluve, nájomcovia sa zaviazali platiť prenajímateľovi nájomné vo výške 200,- Sk/m², spolu sumu 159.714,- Sk za rok. Podľa zmluvy nájomné malo byť platené štyrikrát ročne, vždy k 5.2., 5.5., 5.8. a 5.11. príslušného kalendárneho roka na základe predložených faktúr. Nájomná zmluva uzatvorená bola na dobu určitú 20 rokov. Podľa článku 3. tejto zmluvy nájomca bude prenajatý nebytový priestor užívať na účely uvedené v živnostenskom liste a na prenajímanie tretej osobe na obchodné účely po predchádzajúcom súhlase prenajímateľa.

Mesto Humenné vydalo pod č. MsU-OSMaPČ 204/97 dňa 4.2.1997 rozhodnutie, ktorým na základe žiadosti žalobcu súhlasí s uzavretím zmluvy o nájme pre nájomcov J. M. a Ing. J. J.

„... Na základe návrhu žalobcu zo dňa 25.10.2000 vedené bolo na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 11 C 1285/00 konanie o vypratanie žalovaného ako aj Ing. J. M. z priestorov, ktoré im žalobca prenajal nájomnou zmluvou č. 512 037/96 z 21.12.1996; podľa žalobcu je táto nájomná zmluva neplatná, pretože nebol k nej daný predchádzajúci súhlas obce, Mesto Humenné súhlas udelilo až 4.2.1997. Okresný súd Humenné rozsudkom 11 C 1285/00-112 z 10.10.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 5.12.2002 návrh žalobcu zamietol; podľa súdu nájomná zmluva bola uzavretá až po 4.2.1997, po predchádzajúcom súhlase Mesta Humenné čo vyplynulo z vykonaných dôkazov.

Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

Účastníci konania uzavretím nájomnej zmluvy č. 512-037/96 vstúpili do záväzkového vzťahu s dohodnutým predmetom tohto záväzkového vzťahu, pričom obsahom záväzkového vzťahu sú práva a povinnosti, ktoré z nájomnej zmluvy vyplývajú.

Nájomná zmluva je vo svojej podstate zmluvou odplatnou, absencia dohody o výške a splatnosti nájomného a spôsobe jeho platenia je dôvodom pre neplatnosť zmluvy o nájme, pokiaľ jej predmetom je nájom nebytových priestorov.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 116/1990 Zb. v znení účinnou v rozhodnom období, zmluva musí mať písomnú formu a musí obsahovať predmet a účel nájmu, výšku a splatnosť nájomného a spôsob jeho platenia, a ak nejde o nájom na neurčitý čas. Čas, na ktorý sa nájom uzaviera.

Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia nebytové priestory sa prenajímajú na účely, na ktoré sú stavebne určené. Miestnosti určené na prevádzkovanie obchodu a služieb možno prenajímať iba po predchádzajúcom súhlase národného výboru, pokiaľ národný výbor do pätnástich dní od prijatia žiadosti o veci nerozhodne, predpokladá sa, že súhlas bol udelený. Podľa ods. 4 tohto zákonného ustanovenia pokiaľ sa zmluva uzavrie bez súhlasu národného výboru podľa ods. 2 alebo neobsahuje náležitosti podľa ods. 3, je neplatná.

Z dôkazov, ktoré boli vo veci vykonané vyplýva, že nájomná zmluva, ktorá bola pod č. 512-037/96 uzavretá medzi účastníkmi konania je zmluvou platnou, jej zmluvnými stranami sú subjekty, ktoré do tohto záväzkového vzťahu boli oprávnené vstúpiť, zmluva má všetky zákonom predpokladané náležitosti.“

Vzhľadom na uvedené sa nemožno stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že dátum uzavretia nájomnej zmluvy č. 512-037/96 uzavretej medzi žalobcom a sťažovateľom a Ing. J. M. bol falšovaný a na tomto základe okresný súd 1, okresný súd 2 a krajský súd rozhodovali, a nemožno súhlasiť ani s tým, že tieto súdy sťažovateľom uvádzané rozhodnutie v sťažnosti č. k. 11 C 1285/00-112 z 10. októbra 2002 ignorovali.

Sťažovateľ namieta aj nesprávne údaje uvedené vo faktúrach, ktoré mal na základe žalobného návrhu žalobcu uhradiť; k sťažnosti priložil rozsudok okresného súdu 1 č. k. 15 Cb 267/01-193 z 21. decembra 2004, ktorý bol právoplatný 9. marca 2005 a týkal

sa úhrady iných faktúr, a to za dodávky tepla za november až december 2000 do podnikateľských priestorov sťažovateľa, ktorý tento užíval práve na základe nájomnej zmluvy č. 512-037/96, podľa ktorej bol sťažovateľ povinný uhrádzať odber elektrickej energie, tepla, vody a tuhého komunálneho odpadu „zvlášť“ (čl. IV bod 5 nájomnej zmluvy č. 512-037/96). Otázka falšovania označenej nájomnej zmluvy nebola predmetom tohto konania.

Čo sa týka námietky uvedenej v sťažnosti a týkajúcej sa prerušenia konania, táto nebola predmetom preskúmania krajského súdu v rámci odvolacieho konania; sťažovateľ sa proti tomuto výroku rozhodnutia prvostupňového súdu neodvolal, t. j. nevyužil podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde účinný právny prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje v systéme všeobecných súdov, čo vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o tejto námietke, a je dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok jeho právomoci. Rozhodnutie okresného súdu 2, ktorým návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, nadobudol právoplatnosť 15. apríla 2009, čo zakladá ďalší dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že v tejto časti bola sťažnosť podaná oneskorene.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde uzavrel, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami podľa ústavy a dohovoru a namietaný rozsudok nemožno dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by mohla byť predmetom posudzovania jeho ústavnosti v konaní o veci samej, sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2010